

OSMÁ KAPITOLA

Čtvrtý týden – pondělí: AGENTURA AMOR

Přítomnost agentury Amor v nenápadném domě v Řeznické ulici signalizovala jenom nevelká mosazná tabulka vedle dveří na ulici:

AMOR Seznamovací agentura, I. p.

Nedbal vystoupal do prvního patra a zazvonil.

Dveře zabzučely, matematik se o ně opřel a vešel do velké předsíně, z níž vedla řada pečlivě označených dveří. Přímě naproti Nedbal četl: OPERAČNÍ MÍSTNOST. Hned vedle se nacházely dveře s nápisy: ARCHIV a MASKÉRNA. Z archivu v té chvíli vyšel muž, hlavu skloněnou k papírové plachtě, v níž Nedbal poznal velký plán Prahy. Muž otevřel polstrované dveře operační místnosti a Nedbal na okamžik uviděl veliký stůl pokrytý mapami a papíry, nad nímž se sklánělo několik mužů a žen.

Nedbal měl intenzivní pocit, že se ocitl ve štábu civilní obrany, kde se plánuje rozsáhlé cvičení, jež prověří, zda občané Prahy jsou schopni během hodiny opustit hlavní město zamořené neočekávaným chemickým útokem zatím neznámého nepřitele.

Odvrátil pohled od zavřených dveří operační místnosti a vykročil ke dveřím s označením: PŘÍJEM. Najednou začal pochybovat, že se něco dozví, když se prostě přímo zeptá, zda Karla Urbánková použila služeb této agentury, aby se s ním seznámila. Možná že bude muset nakonec předstírat, že se chce sám stát klientem... Ale s kým by se on mohl chtít seznámit? Kdyby si alespoň ten pingl vzpomněl, jak se jmenuje ta herečka...

Přijímací kancelář byla jednoduše, ale přepychově zařízená. Na podlaze byl od zdi ke zdi koberec, na stěnách originály abs-

traktních obrazů střídané se zarámovanými dopisy – patrně od vděčných klientů. Za mahagonovým pultem stál muž přibližně Nedbalova věku v elegantním šedém obleku; muž se držel nápadně zpřímá, byl nakrátko ostříhaný a Nedbal ho odhadl na majora v záloze. Na kraji recepčního pultu si všiml počítače se sedmnáctipalcovým monitorem.

„Přejete si?“ řekl major v záloze.

„Já jsem doktor Nedbal,“ představil se matematik. „Chtěl jsem se zeptat... Nevím, jestli jsem správně pochopil vaše služby... Kdybych se chtěl s někým seznámit,“ vysvětloval nesměle a teď, když to měl vyslovit nahlas, připadal mu ten dotaz téměř absurdní: „Vy byste mi to vážně zařídili?“

„Za jistých podmínek,“ přikývl muž a zabubnoval prsty na pult. „Ta žena, o kterou máte zájem, by nesměla být vdaná, musela by být starší šestnácti let a vy byste musel být svobodný... Jinak by to nebylo etické a v těchto věcech jsme absolutně nekompromisní!“ dodal rozhodně a výstražně namířil na matematika ukazováček, jako kdyby Nedbal byl typický klient, který se chystá agenturu Amor přemlouvát k tomu, aby mu pomohla rozbít šťastnou rodinu nebo svést nezletilou. „Některé případy jsou hraniční – třeba když ta slečna má těsně před svatbou nebo je zasnoubená,“ vykládal major s překvapujícím nadšením, když Nedbal uvážil, že to musí vykládat už alespoň posté. „Pak to většinou řešíme individuálně. Zatím také neseznamujeme muže s mužem a ženu s ženou – ale o tom momentálně diskutujeme a možná, že své stanovisko změním...“

„To není můj případ,“ ujistil ho Nedbal. „Víte, můj případ... Tedy můj případ vlastně je – kdyby za vámi přišla svobodná žena... A chtěla se s někým seznámit, se svobodným mužem. Jako třeba se mnou,“ upřesnil, „to byste také zařídili?“

„Samozřejmě. Ovšem, abychom si rozuměli – my můžeme pomoci navázat první kontakt! Můžeme vytvořit atmosféru,

kteřá je pro vznik vztahu příznivá – máme na to vynikajícího psychologa, kteřý se účastní plánování našich operací... Ale v konečné instanci samozřejmě záleží na vás, jestli té situace využijete, nebo jestli ji promarníte...“

„Samozřejmě,“ přikývl ihned Nedbal. „I tak je to úžasná služba,“ zakroutil obdivně hlavou.

„A i když to nevyjde napoprvé,“ pokračoval major v záloze, „můžeme modifikovanou akci opakovat, takže to může vyjít napodruhé.“

„A jak taková operace vypadá?“ vyzvídal Nedbal.

Muž pokynul matematikovi, aby se šel posadit ke stolku s dvěma křesly, hmátl pod pult a vzápětí ze stropu sjelo promítací plátno.

„Naše operace mají v zásadě tři fáze,“ uvedl úředník agentury Amor, stiskl tlačítko dálkového ovládní projektoru a na plátně se objevil diagram vypadající jako počátek blokového schématu nějakého programu. Muž vzal ze stolu předmět vypadající jako malá baterka a namířil ho proti plátnu.

„První fáze,“ pravil a stiskl tlačítko na baterce. Z baterky vyšlehl rudý paprsek rubínového laseru a v rámečku *PRVNÍ FÁZE* se objevila rudá kruhová stopa. Od rámečku vycházely šipky k heslům: *OVĚŘOVÁNÍ* a *PROVĚŘOVÁNÍ OBJEKTU*. „První fáze spočívá v tom, že si prověříme zadání, zjistíme, zda seznámení s objektem – typicky řekněme se ženou, ale dále říkejme prostě s objektem – nestojí v cestě nějaké legální překážky. Musíme si objekt vyfotografovat a zjistit o něm základní údaje, které budeme potřebovat pro plánování operace.“ Muž ukázal laserovým ukazovátkem na obdélník s textem *DRUHÁ FÁZE: PLÁNOVÁNÍ*. „To je úžasně,“ vydechl Nedbal. Po ukazovátku s rubínovým laserem už dlouho platonicky toužil pro své přednášky, protože dřevěná ukazovátka se z poslucháren pravidelně ztrácela, a tak musel na vzorečky na tabuli ukazovat násadou od

koštěte. Také ho napadlo, že tohle vypadá jako ta správná instituce, kde by měl hledat vedlejší zaměstnání. Možná by zvládl nějaký jednoduchý software, který tahle obdivuhodná agentura používá, napadlo ho, když koutkem oka pohlédl na počítač. „Ale tohle všechno musí přece stát spoustu peněz,“ uklouzlo mu.

„Milý pane,“ přijímací úředník se podíval zkoumavě na Nedbala. „Nám sem také nechodí klienti, kteří se chtějí seznámit s nějakou prodavačkou v samoobsluze – ne že bych měl něco proti prodavačkám,“ ujistil Nedbala. „Ale s tou se každý normální chlap seznámí i bez nás.“ „Ano, ano, jen mě to tak napadlo,“ omlouval se Nedbal. „Peníze nehrají roli,“ prohlásil, jak mu zřejmě stoupl do hlavy, že před pár dny utratil čtvrt milionu za tři minoly. „Skončili jsme u toho plánování,“ upozornil a zadíval se na plátno, kde od rámečku PLÁNOVÁNÍ vybíhaly šipky s hesly: TYP AKCE, MÍSTO A ČAS, AGENTI, TECHNICKÉ PROSTŘEDKY, ODHAD NÁKLADŮ.

„Ve druhé fázi se domluvíme s klientem, o který typ akce má zájem. Některé akce jsou rutinní, ty jsou levnější – asi tak jako sériově vyráběný nábytek je levnější než zakázkový. Jiné akce jsou individuální, abych tak řekl šité přímo na tělo. Podle toho musíme pak stanovit místo a dobu realizace akce, vybereme příslušné agenty, kteří akci zajistí, a zvolíme vhodné technické prostředky. To znamená, že uvážíme, jestli bude třeba zapotřebí auto, nějaké maskování... Někdy musíme kontaktovat i policii, aby do akce omylem nezasáhla.“

Kristepane, pomyslel si Nedbal. Ta Urbánková musela za to seznámení se mnou zaplatit hotové jmění. Možná, že pak odmítla zaplatit a Amor za ní poslal nějaké tvrdé hochy, aby z ní platbu vyrazili... Nakonec se ukáže, že to nešťastné děvče málem zaplatilo životem, jen aby se se mnou sblížilo, a já k ní byl tak nespravedlivý... Najednou měl pocit, že v klimatizované

místnosti je přímo vedro. Sáhł do kapsy pro kapesník a otřel si pot z čela.

„A třetí fáze?“ špitl.

„Třetí fáze,“ červený paprsek ukázal na odpovídající rámeček a sledoval postupně šipky: AKCE, VYHODNOCENÍ, KALKULACE, DALŠÍ SPOLUPRÁCE.

„Po průběhu akce se sejdeme s klientem a zhodnotíme úspěšnost – někdy se samozřejmě stane, že nastanou nějaké nepředvídané okolnosti, které akci zkomplikují nebo dokonce zmaří. V takovém případě poskytujeme slevu a v krajním případě neúčtujeme nic.“

Muž vypjal projektor a vstal.

„Úžasné,“ opakoval Nedbal. „Já o tom všem budu ještě uvažovat... Ale ještě jsem se chtěl zeptat, kdybych vám řekl jedno jméno... mohl byste mi říct, jestli si u vás jednu akci někdo s tím jménem neobjednal?“

Přijímací úředník agentury Amor se zatvářil pohoršeně.

„Pane doktore, to jistě nemyslíte vážně! Veškeré údaje o našich klientech, které uchováváme v naší databázi,“ ukázal k počítači, „jsou naprosto důvěrné!“

„Jistě... Samozřejmě,“ přikývl zahanbeně Nedbal. „To je naprosto správné.“

Na pultě zazvonil telefon.

„Agentura Amor,“ představil se muž. „Samozřejmě, pracujeme na tom,“ ujistil volajícího. „Moment, prosím, mám tu klienta, radši si to vezmu vedle!“ Muž stiskl tlačítko na telefonu, kterým hovor přeměroval, a zavěsil. „V zájmu diskrétnosti dokonce ani nemluvíme o plánovaných akcích před ostatními klienty!“ vysvětlil Nedbalovi, jako by mu chtěl naznačit, že by se měl dodatečně stydět za tu nehoráznou žádost. Muž kvapně otevřel posuvné dveře, přešel do sousední místnosti a dveře za sebou pečlivě zavřel. Vzápětí Nedbal tlumeně slyšel, jak telefonuje.

Matematik se rozhlédl po místnosti, a přitom jeho pohled zabloudil k počítači. Slabé hučení ventilátoru ukazovalo na to, že počítač běží. Monitor měl ve stojanu otočný kloub a Nedbala napadlo, že tolik potřebné informace jsou fakticky na dosah ruky. Popošel tiše k pultu, na němž počítač stál, a lehce zatlačil na kraj monitoru; obrazovka se pootočila a vzápětí se dívala přímo na něj. Byl na ní formulář s řadou rubrik týkajících se muže jménem Václav ŘEHOŘ.

KLIENT:

Jméno klienta	Stav	Věk	Bydliště	Příchod
Řehoř Václav	Rozvedený	38	Bělohorská 7 16000 Praha	12. 5. 1999

OBJEKT SEZNÁMENÍ:

Jméno objektu	Stav	Věk	Bydliště	Povolání
Kubálková Věra	svobodná, bezdětná	27	Ječná 13, 12000 Praha 3. patro, samost. byt	modelka, agentura KOBRA Václ. nám 5

AKCE-PLÁN:

Typ akce	dobu konání	Počet agentů	zodpovědná osoba	Předběžná cena
standard autozávada	6. 6. 1999	3	Konvalinka	7500 Kč

Více rubrik se na obrazovku nevešlo, ale další podrobnosti zjevně pokračovaly dál.

Přijímací úředník stále ještě telefonoval. Kdyby zalistoval v databázi a našel jméno Karla URBÁNKOVÁ, všechno by bylo jasné. Matematik si přitáhl klávesnici a stiskl klávesu F1, kde je zpravidla nápověda. Na obrazovce se skutečně objevilo:

Copyright: SOFTMAT, V. Machovec 1998

Stisknutím libovolného písmene vyvoláte nápovědu pro hesla začínající tímto písmenem.

Nedbal tedy napsal: HLEDAT a stroj odpověděl:

Pro vyhledávání jmen v databázi stiskněte klávesu F5

Diskrétní úředník Amoru stále ještě telefonoval. Nedbal stiskl F5 a počítač napsal:

Zadejte příjmení a jméno.

Nedbal napsal URB, když ve vedlejší místnosti nastalo ticho. Matematik bleskově stiskl současně tři klávesy CTRL, ALT a DEL a otočil monitor i klávesnici zpět.

Když se muž zase objevil v přijímací kanceláři, Nedbal si pročítal děkovný dopis na zdi. V tichu bylo slyšet, jak si resetovaný počítač s pípáním natahuje systém. Muž se překvapeně podíval na počítač, pak na Nedbala.

„Jako by na chvíli vypadl proud!“ poznamenal a ukázal na počítač.

„Jo, to se nám na fakultě stává každou chvíli,“ přikývl Nedbal. „Chce to náhradní zdroj, který počítač na tu chvíli podrží, anebo aspoň systémově vypne... Jenomže náhradní zdroj je drahý a fakulta na něj nemá!“

„My na něj máme,“ ujistil ho úředník. „Je tady!“ ukázal pod pult.

„Neříkejte?“ podivil se upřímně Nedbal. „To mi vždycky tvrdil můj strýc, který je inženýr: záchranná zařízení, která mají fungovat jednou za měsíc nebo za rok, nakonec nikdy nefungují.“

„Musím ho nechat přezkoušet,“ řekl úředník bezbarvě. „Takže jak jste se rozhodl, pane doktore?“ Když Nedbal mlčel, řekl

s úsměvem: „Není žádný spěch. Až se rozmyslíte, tak přijďte... Ale že bychom vám řekli jméno naší klientky – to pusťte z hlavy!“

Když Nedbal dorazil na fakultu, našel na stole v pracovně jednak dopis od Marcely Laskavé, jednak vzkaz od sekretářky. Ten zněl:

Volala Vám už třikrát Vaše paní bytná. Podle toho, jak se po Vás ptala, bych řekla, že máte další malér. Zd.

Nedbal odložil vzkaz, vzal do ruky obálku polepenou americkými známkami a otevřel ji.

Milý Mirku,

tak jsem od Ronnyho utekla. Stalo se to tak, že jeho táta, který má ranč, co se tam Ronnymu nechtělo dělat, že to je moc práce, vezl nějaké krávy na univerzitu v Cheyenne a já jela s ním. Oni na těch krávách zkouší transplantovat hlavu, protože mají takový grant na studium zmrazování lidí (hibernace, víš?) a tvrdí, že nejjednodušší je zmrazit jenom hlavu a pak ji transplantovat na nějaký čerstvě mrtvý tělo. A ten projekt vede profesor Harry Matthews a já se ho zeptala, jestli by pro mě neměl místo, a on jak mě viděl – tak láska na první pohled.

Harrymu je padesát a je rozvedený, protože jeho žena je u nějaké divné sekty, která jí jenom syrové jídlo, protože opice, ze kterých pocházíme, si taky nic nevařily, a tak Harryho krmila jenom zrním a ovocem. Ale Harry je zase u jiný sekty, která neuznává evoluci, protože, jak říká, z toho, že datel může za minutu až stokrát udeřit zobákem do stromu a hlava mu neupadne, je vidět, že ho stvořil Bůh a ne nějaká evoluce, takže mu (Harrymu) maso nevadí. Harry je taky moc vzdělaný, protože věděl, že Česko leží v Evropě, a zná Haška.

Harry má krásný dům a já u něj teď bydlím, než dostanu první plat a najdu si vlastní byt, ale neboj se, nic s ním nemám, protože já si, jak víš, potrpím na dlouhé dvoření.

Pišu ti taky, protože mám tím pádem novou adresu, viz níže. Líbá tě na čelíčko

tvoje Marcela

P.S. Ted' jsem zjistila, že ten Hašek, co ho Harry zná, není Jaroslav Hašek, jak jsem myslela, ale Dominik Hašek a je to nějaký hokejista.

Následovala adresa, kterou si Nedbal poctivě přepsal do adresáře. Dopis dal zpět do obálky a zasunul ho do objemných desek s nápisem MARCELA.

Pak přešel k oknu a zadíval se zamyšleně na panoráma Malé Strany a Hradčan. Na okamžik zavřel oči a vybavil si Marcelu: hnědé vlasy vyčesané do drdolu (pokud nezměnila účes), šedo-modré velké oči a trochu ohrnutý nos. S tou cestou do vlasti – o níž před týdnem psala – to asi nebude tak horké.

Nedbal se s povzdechem vrátil ke stolu a vytřukal číslo paní bytné.

„Mirku, proboha, co jste to proved?“ začala bědovat paní Smejkalová, sotva se Nedbal představil. „Byl tady nějaký mužský od kriminálky a vyptával se na vás a na nějakou slečnu Urbánkovou, řekla jsem mu, že ji neznám a že vy jste určitě nic špatného neudělal, že jste takový slušný mladík, ale on pak šel za Bartákovou –“

„Za jakou Bartákovou?“ přerušil ji Nedbal.

„Přece Bartáková, ta, co bydlí nad námi, jak nám každou chvíli vytopí koupelnu!“ snažila se bytná přiblížit Nedbalovi sousedku. „A ta mu řekla, že jste s tou Urbánkovou léta chodil –“

„To si ji spletla s Marcelou,“ usoudil Nedbal.

„No jo, ona špatně vidí a už má trochu sklerózu. Co jste té Urbánkové proboha provedl?“

„Já nic,“ ujistil ji Nedbal. „Ale někdo ji... Někdo ji udeřil do hlavy a já ji bohužel hned potom našel. Tedy pro ni bylo dobře, že jsem ji hned našel, ale bohužel ji nenašel někdo jiný... Řekla jste mu, jak mě tenkrát volala ta ženská, abych přišel na interview pro tu firmu *V&C Technics*?“

„Ne,“ řekla velkoryse Smejkalová. „Protože vy jste mě křivě obvinil, že jsem se spletla o hodinu, což bych musela říct, a nechtěla jsem vám přitížit.“

„Jo, to jste mlčela o tom pravým,“ povzdechl si Nedbal.

„Ale co já mám teď dělat,“ bědovala paní Smejkalová. „Když jsem vás hájila, tak on mi ten detektiv řekl, že nějaký Mrázek z Kladna žil ve spořádané domácnosti, a přitom zastřelil čtrnáct ženských!“

„Já přece žádnou zbraň nemám,“ zažertoval nemístně Nedbal a bytnou tím taky neuklidnil.

„Já vážně nevím, co si mám myslet,“ stěžovala si bytná. „Volal vás váš kolega Mareš, a když jsem se ptala, co mám vyřídit, tak mi řekl: ‚Povězte mu, že je zločinec!‘“

„To myslel žertem,“ uklidňoval bytnou Nedbal. „Nebojte se, já nic špatného neudělal. Ještě budete jednou hrdá, že jsem u vás bydlel! Tak já teď zavolám toho Mareše, takže na shledanou, večer vám to vysvětlím.“

Nedbal zavěsil a vytřukal linku Josefa Mareše.

„Co ty máš proti svému jménu?“ zeptal se Mareš, když se Nedbal představil.

„Já?“ podivil se Nedbal. „Vůbec nic. Mně se líbí.“

„Tak co kdybys ho taky používal? Takže v pátek jsem nakoupil tři minoly... A co dneska? Jak jsi strávil dopoledne? Nekoupil jsem si náhodou nový vůz? Doufám, že mi stačila škodovka...“